

УДК 371.134:78

DOI 10.31654/2663-4902-2024-PP-1-119-126

Ростовська Ю. О.

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри музичної педагогіки та хореографії
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
yuliarostovska@ukr.net
orcid.org/0000-0002-0910-117X

**ПРОБЛЕМА ОСВОЄННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ХОРЕОГРАФІЧНИХ ТРАДИЦІЙ
МАЙБУТНІМИ ВИКЛАДАЧАМИ ХОРЕОГРАФІЇ У ПРОЦЕСІ ЗАНЯТЬ
НАРОДНО-СЦЕНІЧНИМ ТАНЦЕМ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

На сучасному етапі у науковому просторі України актуалізуються проблеми розвитку хореографічного мистецтва та удосконалення професійної підготовки майбутніх фахівців з хореографії. Стаття присвячена дослідженню особливостей національних хореографічних традицій та аналізу способів їх освоєння майбутніми викладачами хореографії на заняттях з народно-сценічного танцю у закладах вищої освіти.

Відмічено, що основними осередками науки і освіти стають університети, роль яких стала більш значною в умовах війни. На основі аналізу науково-педагогічних джерел, визначено, що у хореографічній освітній галузі в останні роки посилюються модернізаційні процеси, спрямовані на відновлення національних традицій хореографічного мистецтва. Підкреслено, що значно переосмислюється роль мистецької освіти у забезпеченні життєздатності національних традицій та відбувається пошук гармонійної реакції на вплив інших світових культур. Найбільш виразно національні хореографічні традиції втілені у танцювальному фольклорі, а також у професійному мистецтві, що спирається на художню виражальну систему хореографічного фольклору.

У статті наголошено, що професійна підготовка майбутніх фахівців хореографії у закладах вищої освіти України поряд із професійними знаннями та виконавськими навичками озброює випускників значним творчим і науковим доробком, завдяки якому молоді педагоги залучатимуть підростаюче покоління до багатства хореографічної культури нашої країни, зокрема до національних танцювальних традицій.

Зазначено, що для розвитку традиційної танцювальної культури необхідно формувати у майбутніх викладачів хореографії їх виконавську майстерність. Важливою складовою професійної підготовки майбутніх фахівців хореографії у закладах вищої освіти виступає народно-сценічний танець.

Підсумовано, що особливо значення в освітньому процесі набуває комплекс дисциплін, що впливають на формування професійних практичних навичок майбутніх хореографів. Завдяки різним видам хореографічного мистецтва – класичному і народно-сценічному танцю – народна танцювальна лексика збагачується та трансформується, зберігаючи при цьому традиційні риси національних танців.

Ключові слова: національні традиції, хореографічна освіта, народно-сценічний танець, майбутні викладачі хореографії, заклади вищої освіти.

Постановка проблеми. Мистецька освіта, зокрема хореографічна, спираючись на закон України «Про освіту» (2017), передбачає «здобуття естетичного досвіду та ціннісних орієнтацій у процесі активної мистецької діяльності» [2]. Цю важливу освітню мету забезпечує одна із ключових компетентностей, яка визначена у

Концепції «Нової української школи» (2016) як «обізнаність та самовираження у сфері культури. Здатність розуміти твори мистецтва...» [3]. Ця компетентність передбачає усвідомлення особистості власної національної ідентичності, глибоке розуміння власної національної ідентичності, глибоке розуміння своєї національної культури, позитивне ставлення та повагу до культур інших народів світу.

Для вирішення цих завдань необхідно залучення підростаючого покоління до спадщини національного традиційного мистецтва, її творче засвоєння, розуміння і визнання цінності мистецтва інших національних культур. Тож, сучасній хореографічній освіті потрібний педагог, який досконало знає, глибоко розуміє національні мистецькі танцювальні традиції та творчо володіє ними [8, с. 27].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Величезне значення традиційного мистецтва для культури доведено видатними представниками української нації. В. Антонович, Б. Грінченко, М. Грушевський, М. Драгоманов та інші неодноразово наголошували на важливості традиційного мистецтва для розвитку культури народу, для формування його національної свідомості. Дослідження видатних теоретиків та практиків українського хореографічного мистецтва В. Верховинця, А. Гуменюка, К. Василенка, О. Голдрича, А. Кривохижі стали підґрунтям для сучасних вітчизняних дослідників та практиків у сфері хореографічної освіти.

У наукових працях Л. Андрощук, Т. Медвідь, О. Бикової, О. Мартиненко, О. Пархоменко та інших акцентовано на естетичній та естетичній цінності традиційного хореографічного мистецтва, його розвивальній та ідейно-виховній ефективності; його впливу на світогляд молодих українців та їх національну самосвідомість.

Однак, аналіз науково-педагогічних джерел свідчить, що існують певні суперечності між запитамі суспільства на збереження і розвиток національних танцювальних традицій та низькою ефективністю поширених у закладах освіти засобів впливу на свідомість підростаючого покоління; між необхідністю у підготовці майбутніх викладачів хореографії викладання національних хореографічних традицій та відсутністю обґрунтованої методики засвоєння цих традицій у процесі фахової підготовки у закладах вищої освіти; між потребою у підвищенні рівня оволодіння майбутніми педагогами-хореографами національними хореографічними традиціями та відсутністю критеріїв і показників їх оцінювання.

Це спонукало визначити **мету** даної статті – з'ясувати сутність феномену національних хореографічних традицій та проаналізувати шляхи їх освоєння майбутніми викладачами хореографії на заняттях з народно-сценічного танцю у закладах вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи явища національної мистецької традиції, українські педагоги-науковці приділяють найбільшу увагу патріотичному та інтернаціональному вихованню – мультикультурному, національно і релігійно-толерантному. Більшість дослідників стверджують, що: *«Народні традиції – це самобутнє культурно-історичне явище. Вони становлять ту основу, на якій базується єдність усіх поколінь українського народу, усіх етносів, що населяють Україну.*

Народні традиції забезпечують формування вірності Вітчизні, національним вартостям, а через них – і вічним загальнолюдським цінностям. Українські народні традиції – це вклад у загальнолюдську скарбницю духовності, у світову культуру. У вихованні та втіленні у наступних поколіннях всього найкращого, що створено українським народом за всю історію свого існування, і полягає педагогічна сутність національних традицій» [8, с. 44].

Невід'ємною складовою традиційної культури української нації є народне танцювальне мистецтво. Воно міцно пов'язане з розвитком нашої країни, з усвідомленням її самобутності і формуванням національної ідентичності. На становлення та розвиток народного хореографічного мистецтва вплинули історична доля українських земель, умови життя та ментальність українців.

Українська народна хореографія зберегла у собі риси культури українського етносу, ґрунтуючись на народному автентичному танці, на традиційній хореографії, яка сформувалася на основі давніх релігійних ритуалів, або була частиною побуту українців. На відміну від традиційної народної хореографії, яка мала прикладний характер, сучасна українська народна хореографія є передусім мистецтвом, у якому домінує художня складова.

Базисом української народної хореографії є її етнічний традиційний компонент, який формувався протягом усієї історії українського народу. Основний лексичний фонд та символічні коди народного танцю було сформовано у донаціональний (етнічний) період розвитку українського народу [4, с. 53].

Сьогодні українське народне хореографічне мистецтво представляє народний танець як явище не етнічної, а національної культури: сучасний стан української хореографії відображає новітній етап розвитку мистецтва у національній державі. Нині народна хореографія є цілком сформованим видом мистецтва і виходить за межі прикладних художніх практик, однак при цьому вона зберегла у танцювальній лексиці архетипові основи українського традиційного етносу.

Науковець К. Островська зазначала, що *«... український народний танець сьогодні відомий і популярний не тільки в Україні, а й у багатьох країнах світу. Багато українських хореографічних ансамблів з кордоном зберігають та популяризують танцювальне мистецтво нашої країни... свою самобутність народний танець зберігає у колективах української діаспори, відроджуючи особливості української народної культури. Українське мистецтво є не лише традиційним, воно живе і нове та на сьогоднішній день є складовою світової культури»* [8, с. 44].

Українська дослідниця Гоцалюк А. у своїх публікаціях наголошує на важливості оновлення національної хореографічної традиції українського танцю. Особливу роль у цьому процесі по праву науковець відводить таким славетним хореографам, як М. Садовському, В. Верховинцю, П. Вірському, А. Кривохижі та іншим. Оновлення національних традицій Гоцалюк А. пов'язує з танцювальною лексикою і образним характером хореографічної мови. Наприклад, М. Садовський розвивав український народний танець шляхом включення до нього нових лексичних компонентів. А. Кривохижа, *«...використовуючи національні традиції, збагачував лексику танцю, виявляє національний дух, енергію та духовну чистоту української молоді»* [8, с. 45].

Загалом, інноваційний процес у мистецтві, в усіх його видах і жанрах, є процесом оновлення формальних властивостей, знаходження нових засобів виразності. Він пов'язаний із появою нових художньо-образних ефектів, нових смислів. Разом з тим, процес оновлення народного танцю стосується не тільки сфери хореографічної лексики або пластики. Не менше значення для розвитку хореографічних традицій мають інновації у сфері граматики і синтаксису танцювальної мови, а також композиції, сюжетної драматургії, стилістики, жанрових властивостей танцю [8, с. 53].

Досить багато наукових праць, присвячених фаховій підготовці майбутніх викладачів хореографії у закладах вищої освіти, під різним кутом розглядають національне традиційне мистецтво. Більшість із українських педагогів-науковців схиляються до думки, що викладач хореографії має бути, перш за все, вихователем художнього мислення, розвиненого естетичного смаку, інтересу і схильності до хореографічного мистецтва; поваги до культурних традицій свого народу та інших народів світу. І тільки у другу чергу, він має бути знавцем конкретних танцювальних технік, фахівцем у якомусь напрямку хореографічного мистецтва [7, с. 6].

Деякі науковці справедливо наголошують на необхідності залучення у навчальний процес підготовки викладачів хореографічного мистецтва інформації про інші види мистецтва, оскільки танець, як правило, супроводжується музикою. І зв'язок цих художніх традицій є нерозривним. Також, більш глибокому оволодінню танцювальними традиціями сприяє ознайомлення майбутніх педагогів-хореографів із архітектурою, літературою, образотворчим та іншим мистецтвом народів світу.

К. Островська, досліджуючи педагогічно-виховний потенціал народної хореографії, наголошує, що опанування народними танцями у закладах вищої освіти потребує розкриття їх етнічного культурно-історичного контексту. Результатом має стати формування у майбутніх викладачів хореографії уявлення про національний танець як про змістовно-сюжетну музично-хореографічну цілісність [8, с. 51].

Досконале і вільне творче володіння традиціями хореографічної культури свого народу і народів світу – найважливіший компонент професійної компетентності сучасного викладача хореографії. Виконання народних танців сприяє кращому розумінню національних традицій за умов усвідомлення змісту означених хореографічних творів та належного вивчення хореографічної лексики. Саме народний танець містить інформацію про культурні традиції, інтерпретовану за допомогою пластичних рухів.

Окрім оволодіння здобувачами вищої школи інформацією щодо хореографічних елементів, важливою є їх обізнаність щодо манери виконання. Саме манера виконання народних танців є одним із основних важелів автентичності танцювальної інтерпретації поряд із розкриттям образу та збереженням типових національних рис танцю. У контексті збереження національних традицій важливим є як знання «пластичного коду» традиційних хореографічних рухів, так і лексики їх виконання.

Традиційно соціально важливим завданням вищої школи залишається виховання у майбутніх викладачів хореографії національної гідності, бажання свідомо вивчати, сценічно трансформувати та пропагувати національну танцювальну культуру України, зберігаючи і примножуючи її національні традиції. Варто зазначити, що популярність сучасних напрямів хореографії та їх активна популяризація серед населення сприяють зниженню ролі народного танцю як одного із чинників національного виховання.

Тому дуже важливо готувати майбутніх педагогів-хореографів до активного впровадження національних культурних надбань у практичну діяльність, вчити їх творчо підходити до осучаснення та композиційної інтерпретації народного танцю, не порушуючи його першооснови. Викладач закладу вищої освіти повинен прищепити здобувачам розуміння краси української хореографічної культури, прищепити їм бажання ділитися своїми знаннями з майбутніми вихованцями, навчити пропагувати український танок зради майбутнього нашої країни [5, с. 134].

У вступі до матеріалів VI Міжнародної науково-практичної конференції «Сучасні стратегії розвитку хореографічної освіти» (19 квітня 2019 р.) Л. Андросук влучно зазначила: *«Ми – Українці! Ніщо так красномовно не свідчить про нашу любов до рідного краю, як український танець. Це наше коріння, без якого ми зникнемо як народ, і розчинимся сірою масою на просторах глобалізованого світу. Прагнучи до європейського майбутнього, давайте не втратимо свій національний скарб»* [7, с. 3].

Специфіка хореографічного мистецтва, у якому тілесні сприйняття невід'ємно пов'язані із художніми, зумовлює істотність впливу чинника наявності елементарних виконавських навичок у контексті засвоєння національних хореографічних традицій.

Навчальний процес підготовки здобувачів другого (магістерського) освітнього рівня спеціальності 024 Хореографія у закладах вищої освіти для майбутніх викладачів хореографії базується на комплексі фахових дисциплін, що впливають на формування практичних виконавських навичок майбутніх хореографів. Однією з таких дисциплін є «Сценічно-виконавська майстерність хореографа (народно-сценічний танець)».

Народно-сценічний танець, опрацьований талановитими балетмейстерами, набуває надзвичайно багаті палітри засобів виразності, яка вимагає від танцівника віртуозної техніки виконання із збереженням національних особливостей танцю. Основою народно-сценічної хореографії є танцювальний рух, його осмислення, пластична виразність, музичність тощо [1, с. 4].

У формуванні фахової підготовки майбутнього викладача хореографії і оволодінні ним національними хореографічними традиціями народно-сценічний танець

відіграє значну роль. Вивчення українських народних танців і танців різних народів, їхнього стилю та манери виконання призводить до набуття знань, необхідних для творчого сприйняття і емоційного відтворення художніх образів.

Одночасно з удосконаленням технічних можливостей танцівника йде опанування ним стилістики народної хореографії, її національних особливостей, манери виконання. Тому вже перші тренувальні вправи біля станка на заняттях з народно-сценічного танцю, окрім основного призначення – сприяти набуттю віртуозної виконавської техніки, пластичності, сили, шляхетності, – повинні розвивати смаки, внутрішні художні почуття виконавців; заохочувати їх до творчості тощо [1, с. 4].

Окрім методичних та практичних аспектів ознайомлення та оволодіння майбутніми викладачами хореографії народним танцем, дисципліна «Сценічно-виконавська майстерність хореографа (народно-сценічний танець)» включає теми, зміст яких передбачає засвоєння здобувачами понять «фольклор»; ознайомлення з видами фольклору та жанрами українського народного танцю, танцями різних народів світу, їх регіональними особливостями.

Будучи міцно пов'язаною із дисципліною «Мистецтво балетмейстера», «Сценічно-виконавська майстерність хореографа» також знайомить майбутніх педагогів-хореографів із специфікою роботи балетмейстера над створенням українських народних танців та танців інших народів, сценічною обробкою фольклорних джерел; внеском видатних вітчизняних та зарубіжних теоретиків і практиків у становлення та розвиток української хореографії та хореографії народів світу [5, с. 134].

Однак, на нашу думку, однією із найактуальніших завдань сучасної хореографічної освіти, яка у нинішній час перебуває на етапі глобальних перетворень у системі вищої освіти України, є формування творчого потенціалу майбутнього викладача хореографії. Спираючись на національні хореографічні традиції, дієвим засобом формування творчого потенціалу майбутніх хореографів може стати стилізація народного хореографічного мистецтва. Адже справжнього творчого педагога-хореографа відрізняє уміння майстерно надати нового подиху давно існуючому, традиційному [4, с. 53].

Стилiзацiя народного танцю – це перетворення балетмейстером фольклорного танцювального матеріалу до рівня сучасних хореографічних тенденцій. Зазвичай, для створення стилізованого танцювального номеру використовується фольклорно-етнографічний матеріал. Після його опрацювання, хореограф отримує стилізовану сценічну обробку танцю.

Слід зазначити, що в основі стилізованого номеру, перш за все, лежить ґрунтовне вивчення традиційного фольклорного матеріалу, володіння законами композиції та відчуття стилю, що закладається на заняттях зі «Сценічно-виконавської майстерності хореографа (народно-сценічний танець)». Для народного танцю поняття стилізації передбачає не лише надання йому тих чи інших стильових ознак, а й, передусім, збереження його першооснови, традиційності. У цьому випадку, така стилізація виглядає як гра, віртуозне обігрування народного жанру, коли хореографічний твір набуває ознак сучасного танцю і, водночас, передає національний колорит [4, с. 53].

У процесі стилізації народного танцю перед майбутніми педагогами-хореографами відкриваються можливості поєднувати у своїй творчості традиційність і сучасність; синтезувати хореографічну лексику (народний танець, класичний танець, сучасний танець, акробатика тощо); насичувати режисуру танцю новими хореографічними образами; втілювати оригінальні ідеї при створенні сценічного костюму та декорацій.

Як відомо, феномен хореографічного мистецтва знаходиться у постійному розвитку. Воно спрямоване до оптимізму, естетики, самовираження, а його різновид – народний танець – як традиційне першоджерело хореографічного мистецтва займає особливе місце у процесі формування духовного світу людини, оскільки його місія

полягає у збереженні народних традицій, ритмо-пластичних емоційних кодів. Вивчення досвіду багатьох поколінь і дослідження сучасного стану творів народно-сценічної хореографії дозволяє констатувати про потужність творчого потенціалу, життєствердний характер народного танцю; його перевірену віками стійкість, яка дозволяла йому виживати у найскрутніших історичних обставинах [6, с. 146].

Народний танець створювався протягом століть і був тісно пов'язаний із життям народу, його побутом, певним художнім смаком. Не дарма танець називають своєрідним літописом. Кожний народ сам зберігав і розвивав свої танцювальні скарби, передаючи від покоління до покоління форми танців, їх характер та манеру. Саме український народний танець, завдяки самобутньому таланту українських хореографів-корифеїв В. Верховинця, В. Авраменка, П. Вірського, розвинувся як народно-сценічне мистецтво, увібравши в себе академізм народної хореографії.

Творча та педагогічна спадщина цих видатних балетмейстерів сприяла популяризації українського танцю не лише в Україні, а й за її межами. Саме завдяки діяльності великих балетмейстерів українська хореографія і у XXI столітті стоїть на одному рівні з іншими видами світової хореографічної творчості.

Перші паростки, закладені ними, дали Україні і світу найвідоміший колектив – Національний заслужений академічний ансамбль танцю України імені П. Вірського. Його основною метою стало збирання, вивчення та збереження національних традицій, звичаїв та обрядів українського народу та народів світу; створення на цій основі народних танців та нових хореографічних мініатюр і великих полотен із минулого та сучасного життя українців та інших країн [7, с. 21].

Знайомство майбутніх викладачів хореографії із зразками народної хореографії, переосмисленими видатними постатями, сприятиме більш глибокому освоєнню ними національних хореографічних традицій. Ті величезні духовні багатства, що містить фольклор, звичаї, обряди й сьогодні є традиційним підґрунтям нової української національної культури.

Висновки. Тож, національні хореографічні традиції існують як безперервна передача мистецького досвіду, знань, художніх цінностей тощо від покоління до покоління. Традиційна українська хореографія, як і хореографія багатьох інших народів, має золотий фонд – певну кількість танцювальних рухів. Кращі з них переймалися іншими, закріплювалися, перетворювалися на традицію, щоб стати підґрунтям для наступних трансформацій.

Заклади вищої освіти у будь-якій національній культурі, на будь-якому рівні її розвитку здійснюють зберігання, концентрацію і передачу традиційного хореографічного досвіду і тим самим забезпечують його життєздатність. Проблема освоєння національних хореографічних традицій у вищій школі вирішується через інтеграцію фахових дисциплін, які спрямовані на збереження і розвиток національної танцювальної культури.

На сьогодні система викладання народно-сценічного танцю у закладах вищої освіти досягла широкого застосування та практичного удосконалення. Саме на заняттях з народно-сценічного танцю майбутні педагоги-хореографи мають можливість досягнути народну танцювальну культуру, розширити своє розуміння національних традицій, що дійшли з глибини століть, і які зберегли багатство етнічної самосвідомості, високу духовність і благородство душі народу.

Література

1. Зайцев Є. В., Колесниченко Ю. В. Основи народно-сценічного танцю: навч. посібн. для вищих навч. закладів культури і мистецтв I–IV рівнів акредитації 2-ге вид. Вінниця: НОВА КНИГА, 2007. 416 с.
2. Закон України про освіту. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>
3. Концепція «Нова українська школа». URL: <https://mon.gov.ua/ua/tag/nova-ukrainska-shkola>

4. Куценко С. Формування творчого потенціалу майбутнього вчителя хореографії у процесі стилізації народного танцю: матеріали II Всеукр. наук.-практ. конфер. з міжнар участю «Сучасні стратегії розвитку хореографічної освіти» (16–17 травня 2015 р.). / ред.кол.: О. В. Дудник, Л. М. Андрощук. Умань: ФОП Жовтий О. О., 2015. С. 52–54.
5. Мартиненко О. Підготовка фахівця-хореографа в контексті розвитку сучасної освіти в Україні: зб. наук. праць Уманського державного університету. Вип. 3. 2019. С. 127–136.
6. Ростовська Ю. О. Формування виконавсько-сценічної майстерності майбутніх фахівців з хореографії у закладах вищої освіти. *Наукові записки. Серія «Психолого-педагогічні науки»*. Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2023. № 2. С. 142–147.
7. Сучасні стратегії розвитку хореографічної освіти: матеріали VI Міжнар. наук.-практ. конф. (Умань, 19 квітня 2019 р.). Умань: Візаві, 2019. 79 с.
8. Чжан Юй. Методика засвоєння національних мистецьких традицій у процесі фахової підготовки майбутніх вчителів музики і хореографії: дисертац. дослідж.: 13.00.02. ДЗ Південноукраїнський національний університет імені К. Д. Ушинського. Одеса, 2021. 225 с.

References

1. Zaitsev, Ye.V. & Kolesnychenko, Yu.V. (2007). *Osnovy narodno-stsenichnoho tantsiu* [Basics of folk stage dance]. (2d ed.). Vinnytsia: NOVA KNYHA [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy pro osvitu [Law of Ukraine on Education]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> [in Ukrainian].
3. Kontsepsiia «Nova ukrainska shkola» [The "New Ukrainian School" concept]. URL: <https://mon.gov.ua/ua/tag/nova-ukrainska-shkola> [in Ukrainian].
4. Kutsenko, S. (2015). Formuvannia tvorchoho potentsialu maibutnoho vchytelia khoreohrafii u protsesi stylizatsii narodnoho tantsiu [Formation of the creative potential of the future choreography teacher in the process of stylization of folk dance]. Uman: FOP Zhovtyi O. O. [in Ukrainian].
5. Martynenko, O. (2019). *Pidhotovka fakhivtsia-khoreohrafa v konteksti rozvytku suchasnoi osvity v Ukraini* [Training of a specialist choreographer in the context of the development of modern education in Ukraine]. Issue 3. P. 127–136 [in Ukrainian].
6. Rostovska, Yu.O. (2023). Formuvannia vykonavsko-stsenichnoi maisternosti maibutnikh fakhivtsiv z khoreohrafii u zakladakh vyshchoi osvity [Formation of performing and stage skills of future choreographic specialists in institutions of higher education]. *Naukovi zapysky – Proceedings*. No 2. P. 142–147. Nizhyn: NDU im. M. Hoholia [in Ukrainian].
7. (2019). Suchasni stratehii rozvytku khoreohrafichnoi osvity [Modern strategies for the development of choreographic education]. Uman: Vizavi [in Ukrainian].
8. Chzhan, Yui. (2021). *Metodyka zasvoiennia natsionalnykh mystetskykh tradytsii u protsesi fakhovoi pidhotovky maibutnikh vchyteliv muzyky i khoreohrafii* [Methodology of assimilation of national artistic traditions in the process of professional training of future teachers of music and choreography]. Odessa [in Ukrainian].

Rostovska Yu.

Candidate of Science in Pedagogics,
Docent at the Department of Music Pedagogics and Choreography
Nizhyn Mykola Gogol State University
yuliarostovska@ukr.net
orcid.org/0000-0002-0910-117X

THE PROBLEM OF LEARNING NATIONAL CHOREOGRAPHIC TRADITIONS BY FUTURE CHOREOGRAPHY TEACHERS AT FOLK-STAGE DANCE CLASSES IN HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

The subject matter of this paper is the study of the peculiarities of national choreographic traditions and the analysis of ways of mastering them by future teachers of choreography in classes on folk stage dance in higher education institutions. The relevance of the topic is due to the upgrade of the development of choreographic art and improvement of the professional training of future specialists at the current stage in the Ukrainian scholarly space.

Due to the study of scholarly and pedagogical sources, it is determined that in recent years modernization processes aimed at restoring national traditions of choreographic art have intensified in the choreographic educational field. It is emphasized that the role of art education in ensuring the viability of national traditions is being significantly rethought and the search for a harmonious response to the influence of other world cultures is underway. National choreographic traditions are embodied most clearly in dance folklore, as well as in professional art based on the artistic expressive system of choreographic folklore.

It is noted that for the development of traditional dance culture, it is necessary to form the performance skills of future choreography teachers. Folk stage dance is an important component of the professional training of future choreography specialists in institutions of higher education. The professional training of future choreography specialists in higher education institutions of Ukraine along with professional knowledge and performance skills equips graduates with significant creative and scholarly achievements, due to which young teachers will attract the younger generation to the richness of the choreographic culture of our country, in particular to the national dance traditions.

It is concluded in the article that the complex of disciplines that influence the formation of professional practical skills of future choreographers acquires special importance in the educational process. Thanks to various types of choreographic art - classical and folk stage dance - the folk dance vocabulary is enriched and transformed, while preserving the traditional features of national dances.

Key words: national traditions, choreographic education, folk stage dance, future choreography teachers, higher education institutions.